

Sygn. akt II KK 47/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Tomasz Grzegorzczak

SSN Jacek Sobczak (sprawozdawca)

Protokolant Monika Sieczko

w sprawie **I. B.**

skazanej za czyn z art.121 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 27 marca 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanej,

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego z dnia 15

sierpnia 2012 r.

w części dotyczącej rozstrzygnięcia dotyczącego obowiązku zapłaty (pkt II)

- 1. uchyla zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w jego pkt II;**
- 2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego z dnia 15 sierpnia 2012 r., obwiniona I. B. została uznana winną tego, że: w dniu 7 września 2011 r. o godz. 14:34 w W. w autobusie linii 188 na odcinku pomiędzy przystankami Szpital B. – Uniwersytet Medyczny, pomimo nieuiszczenia dwukrotnie nałożonej na nią kary

pieniężnej określonej w taryfie, po raz trzeci w ciągu roku bez zamiaru uiszczenia należności wyłudziła przejazd środkami transportu komunikacji miejskiej na łączną kwotę 572,12 zł na szkodę ZTM w W., tj. wykroczenia z art. 121 § 1 k.w. i za to wymierzono jej karę 150,00 zł grzywny. Na podstawie art. 121 § 3 k.w. zobowiązano obwinioną do zapłaty kwoty 572,12 zł na rzecz Zarządu Transportu Miejskiego w W. w terminie 4 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. Zwolniono obwinioną od ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Wyrok powyższy nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się 15 września 2012 r. (k. 19).

Od wyroku Sądu Rejonowego kasację na korzyść obwinionej wywiódł Prokurator Generalny zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o obowiązku zapłaty. Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa materialnego, tj. art. 121 § 3 k.w., polegające na orzeczeniu na podstawie tegoż przepisu obowiązku zapłaty od ukaranej za wykroczenie z art. 121 § 1 k.w. w sytuacji, gdy przepis art. 121 § 3 k.w. przewiduje możliwość takiego obowiązku jedynie w razie popełnienia wykroczenia określonego w § 2 przywołanego przepisu. W konkluzji prokurator wniósł o uchylenie w zaskarżanej części wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna.

Rację ma skarżący gdy twierdzi, że Sąd Rejonowy w toku procedowania dopuścił się obrazy przepisu prawa materialnego, tj. art. 121 § 3 k.w. Sąd I instancji orzekając w trybie art. 121 § 3 k.w. obowiązek zapłaty przez obwinioną 572,12 zł na rzecz Zarządu Transportu Miejskiego w W., a więc obowiązek zapłaty równowartości wyłudzonego mienia pominął, że jest to oczywiście możliwe ale tylko w przypadku popełnienia i skazania za wykroczenie określone w art. 121 § 2 k.w.

Wprawdzie art. 28 § 1 k.w. określa katalog środków karnych, które mogą być orzekane w postępowaniu o wykroczenia, jednakże zgodnie z § 2 przywołanego przepisu, środki karne można orzec, jeśli są przewidziane w przepisie szczególnym, a orzeka się je, jeżeli przepis tak stanowi.

Tymczasem jak wynika z akt sprawy, I. B. postawiono zarzut popełnienia wykroczenia z art. 121 § 1 k.w. i za to wykroczenie w rzeczy samej ją skazano. Jak słusznie zauważył skarżący, Kodeks wykroczeń nie przewiduje natomiast w

żadnym przepisie szczególnym obligatoryjnego lub fakultatywnego orzeczenia obowiązku zapłaty równowartości wyłudzonego mienia od sprawcy ukaranego za wykroczenie określone w art. 121 § 1 k.w.

Wobec powyższego stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy rażąco naruszył przepis prawa materialnego - art. 121 § 3 k.w., a uchybienie to miało istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia. I. B. została niezasadnie zobligowana do uiszczenia zapłaty na rzecz Zarządu Transportu Miejskiego w W.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.